

Η δικαίωση περνά από την υπέρβαση

Του ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ ΖΟΥΛΑ

«**Α**υτοί τρέχουν, διαπραγματεύονται, προσπαθούν. Θα δεις που ο Τσίπρας με τον Βαρουφάκη θα καταφέρουν κάτι. Για να ανασάνουμε λίγο, να δει μια άσπρη μέρα η χώρα». Διέκοψα ευγενικά τον ταξιτζή στη Μυτιλήνη γιατί ήθελα πραγματικά να καταλάβω. «Εσείς τι ακριβώς περιμένετε από την κυβέρνηση;», ρώτησα. «Εμένα δεν με έπιασε η κρίση γιατί και πριν δεν ξόδευα. Αφού να καταλάβεις, πέρυσι κατάφερα να αγοράσω ολόκληρο το ταξί, το βρήκα σε ευκαιρία. Ξέρεις, όμως, πόσοι συνάδελφοι είχαν ξανοιχτεί με στεγαστικά και τώρα προσπαθούν να τα φέρουν βόλτα; Και όλοι τους βέβαια το έπαιζαν επιχειρηματίες και έβαζαν οδηγούς να δουλεύουν τα αυτοκίνητα. Γι' αυτό πρέπει να ανασάνει λίγο η χώρα και πρέπει να κάνουν κάτι και για τους λαθρομετανάστες. Δεν είναι δυνατόν τώρα που θα αρχίσουν να έρχονται οι τουρίστες να βλέπουν αυτό το χάλι».

Μου ξανάρθε στο μυαλό η αλλόκοτη αυτή κουβέντα που είχα το Πάσχα με τον ταξιτζή παρακολουθώντας τη συνέντευξη του Αντώνη Σαμαρά. Στα περισσότερα από όσα έλεγε ο τέως πρωθυπουργός είχε βέβαια δίκιο. Για τον τρόπο που ενέπαιξε τους πολίτες ο κ. Τσίπρας, για τη μαεστρία του ΣΥΡΙΖΑ να βαφτίζει το κρέας ψάρι, για το πόσο καταστροφική έχει ήδη αποδειχθεί για την οικονομία η κυβερνητική απραξία και οι υπουργικές παλινωδίες. Αυτή όμως δεν είναι όλη η αλήθεια. Διότι αν κάτι προφανώς δεν περνά από το μυαλό του κ. Σαμαρά είναι και η δική του ευθύνη για την παροιμιώδη σύγχυση που υπάρχει σε ένα σημαντικό τμήμα πολιτών, όπως ο ταξιτζής της Λέσβου ο οποίος γενικώς θέλει να ανασάνει η χώρα. Και θα προσπαθήσω να γίνω σαφέστερος γιατί θεωρώ ότι αυτή η σύγχυση είναι από τα βασικότερα προβλήματα της χώρας και εξηγεί εν πολλοίς και την πρωτοφανή στήριξη που εξακολουθεί να απολαμβάνει η κυβέρνηση Τσίπρα παρά τα καταστροφικά μέχρι στιγμής «επιτεύγματά» της.

Ο κ. Σαμαράς, αφού ανέλαβε την εξουσία, υπέπεσε σταδιακά στα ίδια τρία σφάλματα που είχε διαπράξει και ο κ. Γιώργος Παπανδρέου. Πρώτον, απέφυγε και εκείνος να εξηγήσει στους πολίτες τους λόγους για τους οποίους κατέρρευσε η χώρα προκειμένου να κατανοήσουν τις αιτίες που επέβαλαν τη λιτότητα και τις θυσίες. Δεύτερον, συνέχισε την τακτική του ΠΑΣΟΚ να υπονομεύονται οι εταίροι - δανειστές μας ως αποκλειστικοί υπαίτιοι

για όποιο μνημονιακό μέτρο δεν ήταν ευχάριστο, αντί να υπογραμμίζει διαρκώς ότι τα περισσότερα από αυτά τα μέτρα η Ελλάδα όφειλε να τα υλοποιήσει ακόμη και αν δεν υπήρχε τρόικα. Και, τρίτον, μόλις 18 μήνες μετά τις εκλογές του '12 άρχισε ξαφνικά να καλλιεργεί την ψευδαίσθηση ότι η κρίση πέρασε και ότι οδεύει προς το τέλος της, με το περιβόητο success story.

Με απλά λόγια ο κ. Σαμαράς, ενώ ξεκίνησε υποδειγματικά την πρωθυπουργική του θητεία προτάσσοντας τη διάσωση της χώρας και διαψεύδοντας όσους τον αμφισβητούσαν ως λαϊκιστή, από ένα σημείο και μετά έμοιαζε να τον απασχολεί αποκλειστικά το πώς θα αποφύγει μια εκλογική ήττα αλλάζοντας διαρκώς στρατηγική και στόχους. Επέισθη από τους συνεργάτες του να χτίσει τον μύθο του success story και όταν κατάλαβε ότι δεν ήταν πειστικός, επανέφερε την απειλή της εθνικής καταστροφής. Έχασε τις ευρωεκλογές κινδυνολογώντας, και αντί έστω τότε να συνειδητοποιήσει την ανάγκη να ακολουθήσει αταλάντευτα το μεταρρυθμιστικό σχέδιο που είχε συμφωνήσει με την τρόικα και να φτάσει μαχόμενος μέχρι την προεδρική εκλογή, επέλεξε να κάνει έναν αλλοπρόσαλλο ανασχηματισμό που δικαίως ερμηνεύθηκε ως ωδή στον λαϊκισμό. Έτσι όμως δημιούργησε τελικά την πεποίθηση ότι η Ν.Δ. ούτε ολοκληρωμένο σχέδιο είχε ούτε εμπιστοσύνη στις επιλογές της. Διότι ενέτεινε την αμφισβήτηση που ήδη υπήρχε για το Μνημόνιο, κατορθώνοντας παράλληλα να αμφισβητηθεί από όλους όσοι τον εμπιστεύθηκαν το 2012. Οι μεν φιλελεύθεροι ψηφοφόροι της Ν.Δ. πίστεψαν πως όποια θετική μεταρρύθμιση έγινε επί των ημερών του κ. Σαμαρά οφειλόταν κυρίως στις πιέσεις της τρόικας, ενώ οι πιο επιρρεπείς στον λαϊκισμό, που νόμισαν ότι τα χειρότερα πέρασαν, εστράφησαν στον ΣΥΡΙΖΑ που τους έταξε περισσότερα.

Ιδού οι λόγοι για τους οποίους σήμερα η Ν.Δ. αναζητεί εναγωνίως τη χαμένη αξιοπιστία της και αδυνατεί να αρθρώσει πειστικό αντιπολιτευτικό λόγο. Ιδού και οι αιτίες για τις οποίες η δημοτικότητα του τέως πρωθυπουργού είναι στα τάρταρα. Η Ιστορία δεν θα αδικήσει τον κ. Σαμαρά. Θα του πιστώσει ότι έσωσε τη χώρα το 2012 όταν ήταν και πάλι στον γκρεμό. Φτάνει να κάνει μόνος μια υπέρβαση—για να θυμηθώ και μια αγαπημένη του λέξη. Είναι άλλωστε τουλάχιστον οξυμωρο να επαναλαμβάνει ό,τι καταλόγιζε μέχρι πρότινος στον κ. Τσίπρα. Να επιζητεί τη δικαίωσή του μέσα από την καταστροφή της χώρας.